

Τα Εφτά Θαυμάσια Προτερήματα

Νίκος Κουφόπουλος

*Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως... αστεία(?)*

Ήταν από το 590 έως το 604 μΧ,
ο Γρηγόριος ο Α, στη Ρώμη Πάπας.
Εγώ ακόμα, δεν τον γνωρίζα προσωπικά,
μα μου είχαν πει όμως ότι δεν ήταν βλακάς.
Τον είχα δει κάποιες φορές,
σε κάποιες δημοσίες εκδηλώσεις.
Είχε ζητήσει να βρεθούμε,
μα εγώ τότε ήμουν κάθε μέρα σε μπαχαλά και διαδηλώσεις.
Δεν γουστάρω πολλά πολλά να έχω με την εξουσία.
Πόσο μάλλον, με την εκκλησία.
Να μη σας τα πολυλογώ, μέσω ενός διακόνου κοινού μας φίλου,
για την ακρίβεια, αφεντικού ενός ωραίου σκυλού,
που κανάμε βόλτες μαζί στην παραλία,
-εγώ δεν είχα σκυλό, αλλά αυτό δεν έχει σημασία-
μου ζήτησε να γράψω ένα κείμενο. Όχι πολύ μεγάλο,
και τα επτά πιο θαυμάσια –κατ’ εμέ- προτερήματα σε σειρά να
βάλω,
για να τα κάνει κανόνα για όλους τους χριστιανούς.
Θα τα αναρτούσε σε όλους τους ναούς.
Θα εβαζέ, είπε, και την υπογραφή μου πάνω-πάνω:
Ο Νίκος Κουφόπουλος, θα εγράφε είπε, τα παραπάνω.
Του μίλησα για το παραδοξό που ίσως παρατηρήσατε κι εσείς.
Και τέλος πάντων, δεν ήμουν ιδιαίτερα ευτυχής,
με την ιδέα το όνομα μου να είναι σε όλους τους ναούς,
και να καθοδηγώ εγώ, με τα γραφτά μου, τους λαούς.

Η σεμνοτητα μου και οι αρχές μου με εμποδίζουν.
Ίσως κάποιοι να σκεφτούν, ότι κατι τέτοια, δοξα χαρίζουν.
Η δοξα ποτέ δεν ήταν, φίλοι, στις επιδιώξεις μου. Μονάχα,
με κάποια συμμαθητριά μου στο λύκειο, τρεις μήνες τα ‘χα.

Δόξα την ελεγαν. Τα χαλάσαμε γιατί δεν με καταλαβαίνει καθολού.
Μα τέλος πάντων αυτά δεν σας αφορούν διόλου.
Στον φίλο διακονο είχα υποχρέωση μεγάλη.
Μου το ξαναζήτησε επιμονα παλι και παλι.
Καλα λοιπον αδερφε μου, ειπα, για σενα θα το κανω,
μα δεν γουσταρω παρε δωσε με τους από πανω.
Ενταξει μου λεει, αρχισε λοιπον την ταξινομηση, τη συγγραφή,
και μου τα δινεις αν είναι ετοιμα την Κυριακη.
Ηταν Δευτερα, ευτυχως. Ειχα μια βδομαδα καιρο.
Ενταξει, του λεω. Θα κανω ό,τι μπορω.
Καθισα κι εγραψα λοιπον. Τα θετω τωρα στην δικια σας κριση,
και παω να κλεισω, στο μπανιο, που ξεχασα ανοιχτη τη βρυση:

Η Τεμπελιά

Στα πρωτα προτερηματα, εβαλα φιλοι μου την Τεμπελια (Οκνηρία).
Αργότερα γραφτήκαν και σχετικα διασημα βιβλια.
Ένα από αυτά, ισως το πιο διασημο, είναι: Το δικαιωμα στην
τεμπελια.
Πωλ Λαφάργκ ο συγγραφεας. Τον Μαρξ τον ηξερε καλα,
αφου την κορη του ειχε παντρευτει. Αυτοκτονησαν μαζί μετα,
για να αποφυγουν τα γηρατεια. Δικο τους θεμα αυτό δεν με
αφορα.
Με διαβασε όμως οφειλω να πω προσεκτικα
και επειδη ειχε πολύ χρονο, μπηκε και στα πιο βαθεια.
Μιλησε λοιπον για μια αλλοκοτη τρελα των ανθρωπων στην
καπιταλιστικη κοινωνια.
Η τρελα αυτή είναι ο ερωτας για τη δουλειά. Πάθος. Μανία,
που φτανει μεχρι την εξαντληση των ζωτικων δυναμεων του
καθενος.
Αυτά εμας δεν μας αφορουν-ετσι δεν είναι φιλοι;- ευτυχως.
“Μόνον η τεμπελιά κρύβει τον θησαυρό που ο άνθρωπος
ονειρεύεται”,
γράφει ο Κάσιμιρ Μάλεβιτς σε ένα ωραιο βιβλιο, χωρις να το
διαπραγματεύεται:
“Η τεμπελια ως πραγματικη αληθεια του ανθρωπου”, ο τιτλος. Να
το βρειτε.

Να το διαβάσετε και θα με θυμηθείτε.

Οι αρχαίοι φιλοσοφοί φυσικά γνωστοί τεμπεληδες, μεγάλοι.
Στωικοί, κυνικοί και τόσοι άλλοι.

Μόνο με την ανυψωση του πνεύματος απασχολημένοι,
και την απολαυση της ζωής συνολικά. Και όχι εξαρτημένοι,
από ανουσιες ασχολίες, κουραστικές και ψυχοφθόρες.

Μόνο έτσι ίσως οι μέρες που έρχονται γίνουν ελπιδοφόρες.

Μην ακούτε τα καλέσματα κατ' αθλίων γιάπηδων ταχά μορφωμένων.

Ούτε φυσικά των πολιτικών, δημοσιογράφων, παπαδών και άλλων
βολεμένων.

Στην ομορφιά της τεμπελίας εσείς εντρυφήστε.

Και σε άλλους, ανίκανους το μεγαλείο της να γευθούν, τις
εργασίες αφήστε.

Ένα παραδειγμα μέγιστης τεμπελίας σας δίνω εδώ:

Με έτοιμο το σέικερ για φραπέ, περιμένεις να κάνει σεισμός.
Είναι απλό.

Για τους Συβαριτες, τι να πει κανείς; Τι τρυφερά υψίστη,
πολυτελής οκνηρία;

Ένα διπλωμένο ροδοπέταλο στο στρώμα, τους προκαλούσε
αϋπνία[1].

Η Αλαζονεία

Σπουδαία στα αληθεία, αγαπητοί μου φίλοι αρετή, είναι η
αλαζόνεια.

Μου τα είχε πει κι ο Νίτσε αυτά. Δεν έχει σημασία,
αν Νοεμβρης ήταν ή Δεκεμβρης -δεν θυμάμαι πολύ καλά-
που μου μιλούσε για τον Υπερανθρώπο του και για άλλα τινά.

Δημοσιεύτηκε στη Βαβυλωνία και αυτή η συνεντευξη πριν χρόνια.

Σε μια Αθήνα ομορφή, ντυμένη στα λευκά απ' τα χιονιά.

Και οι μηδενιστές ποιητές επίσης τα έχουν πει.

Επιτρέψτε μου να σας παρουσιάσω εδώ έναν σπουδαίο. Μορφή
ηρωική.

Είναι ο Ρέντσο Ναβατόρε, ο Ιπποτής του Μηδενός.

Διαβάστε τον κάποια στιγμή. Αξίζει ο κόπος αυτός.

Ναι, είμαι αλαζονας. Κακός. Εκδικητικός.

Δεν θέλω να είμαι “αντικειμενικά” σωστός.

Ούτε σε πολλους, σώνει και καλά, αρεστός.
Ναι, ο ελεύθερος εαυτός μου μόνο, υπερτατος θεός.
Τώρα ίσως αρχίσουν καποιοι: “Μα τι μας λει τώρα αυτος;
Η Δημοκρατια σεβεται τη γνωμη του καθενος”.
Ενταξει, μα εγω δεν ειμαι δημοκρατης. Μαλλον ειμαι αναρχικος.
Χμ, βεβαια και αυτος ο τιτλος, είναι λιγο προβληματικος.
Θα τα πουμε παλι όμως αυτά. Δεν είναι τώρα ο καιρος.

Η Λαιμαργία

Θελω να γευθω τα παντα. Και όχι αυριο, τώρα.
Ουτε στην άλλη τη ζωη φυσικα. Εκει δεν θελω δωρα.
Με άφταστη λαιμαργια να ρουφηξω θελω τη ζωη ως το μεδουλι.
Το συνθημα αλλωστε είναι παντα εδω: Να μην ζησουμε σαν δουλοι.
Δεν χρειάζεται αλλα να πω για την λαιμαργια.
Για οσους διαφωνουν, υπαρχει και η Νηστεια.

Η Λαγνεία

Τι να πρωτοπεις για την λαγνεία; Τον λογο δινω ευθυς,
σε έναν παιδικο μου φιλο. Καθ’όλα συνεπης.
στην αναζητηση του παθους, της λαγνειας. Της σαρκας της
γυμνης.
Κυριες, κυριοι, ο εξαίρετος Κωνσταντινος Καβαφης και:

Το Σύνταγμα της Ηδονής

Μη ομιλείτε περί ενοχής, μη ομιλείτε περί ευθύνης.
Όταν περνά το Σύνταγμα της Ηδονής με μουσικήν και σημαίας·
όταν ριγούν και τρέμουν αι αισθήσεις,
άφρων και ασεβής είναι όστις μένει μακράν,
όστις δεν ορμά εις την καλήν εκστρατείαν,
την βαίνουσαν επί την κατάκτησιν των απολαύσεων και των παθών.

Τι άλλο μετα από αυτό μπορεί να πει κανεις;
Σε ό,τι με αφορά, ποτέ μου δεν υπήρξα ασεβής.

Η Απληστία

Σημαντικη σαφως στην εξελικτικότητα η απληστια.

Είναι η αντιδραση του επιθυμητού. Φυσικη διαδικασια.
Το αντιθετο του άπληστου είναι ο "πληστός",
που σημαινει πλήρης, ολοκληρωμένος (θεε μου, τι βαρετος...).
Στις αναγκες του εξαιρετικα ολιγαρκης.
Επομενως, ευχαριστημενος με αυτά που εχει. Ευτυχής.
Ευκολο θυμα για τον πλεονεκτη. Κι εδώ επιτρεψτε μου μια παρατηρηση:
Η απληστια για την ολοκληρωση,
οδηγει στην ολοκλήρωση της απληστιας.
(Τι πίνω το άτομο; Πώς βρεθηκα στους δρομους της φιλοσοφιας;).
Στους απληστους για γνωση το ανθρωπινο γενοσ χρωσταει πολλα.
Οι αρχαιοι ελληνες αυτό το ηξεραν καλα.
Με τον πλουραλισμο των ιδεων, προεκυψε φως,
το οποιο μεταλαμπαδεύτηκε και το πηρε ο δυτικος-και όχι μονο-
πολιτισμός.
Το ειδος αυτου του φωτός, ονομαζονταν Φάος.
Που σημαινει φως από αυτοκαυστο υλιστικο μανδυα, που καιγεται
στο χαος.
Ενός πνευματος, που φλεγεται χαοτικα.
Τα ηξεραν ειπαμε οι αρχαιοι αυτά καλα.
Αυτος που καιγεται προσφέρει το φως του,
στο συνολο. Εστω και αν είναι έμπειρος ή ένπυρος ο χαμος του.
Αυτό που χαρακτηριζει λοιπον την πληροτητα, είναι ο
εφησυχασμος.
Αντιθετα, η απληστια, είναι της ανησυχίας ο οργασμος.
Ζω και ανησυχω σημαινει ειμαι ενεργος.
Οριζω εγω τις νορμες μου, τις οποιες επεκτείνω
στον κοινωνικο περιγυρο (Κουραστικα. Χρειαζομαι ένα... κινίνο).

Η Ζηλοφθονία

Ο ρόλος της παντοτε σημαντικος
και σαφως... επαναστατικος.
Η περισσή και συσσωρευμενη ζηλοφθονια,
εναντια στην Γαλλικη αριστοκρατια
ηταν μια –μαζι με άλλες φυσικα- βασικη αιτια
για την Γαλλικη Επανάσταση. Μα και στην υπηρεσια

του τελικού σκοπού του ανθρωπίνου γένους μάλλον,
-αποτρεποντας τους ανταγωνιστές από το περιβάλλον-
που προσπαθεί να γονιδια του να μεταφέρει στο μέλλον από το παρόν.

Τελικά, φαίνεται να έχει τις ρίζες της στο αναπαραγωγικό μας παρελθόν.

Στην παλαιά διαθήκη, με την δεκάτη εντολή,
ο θεός διατάζει να είσαι μακριά από μια γυναίκα που είναι ομορφή πολύ,
αν αυτή είναι του διπλανού σου. Πρέπει λείπει ο θεός να υπάρχει τάξη.

Θεέ, δεν είσαι εντάξει...

Η Οργή

Ρίξτε μια ματιά. Η Keny Arkana θα σας πει.
La Rage στα γαλλικά. Θυμός, οργή.

<https://www.youtube.com/watch?v=eao0u0nH8pU>

Στο B-Fest το 2010 είχε έρθει. Ήμουν εκεί.
Στης Βαβυλωνίας το φεστιβάλ, στην Αρχιτεκτονική.
Χιλιάδες κόσμος. Κλείσαν οι δρόμοι. Ενταση πολύ.
Είχε προηγηθεί τον Δεκεμβρή του '08, η δικιά μας η οργή.

Φυσικά, όπως σας είπα και στην αρχή,
ο Γρηγόριος δεν ήταν βλακας.
Καταλαβέ ότι κάτι δεν πάει καλά,
και πως δεν θα ήταν για πολύ ακόμα Πάπας,
αν τα Εφτα Θαυμασία Προτερήματα διαδίδονταν στο λαό.
Και αντι θυμωμένος να πει: Παρτε τα αυτά αμέσως και δρόμο από εδώ,
εξυπνά, διέταξε να δωθούν ως έχουν, όχι όμως ως προτερήματα,
μα ως Τα Εφτά Θανασιμα Αμαρτηματα.
Χρόνια πολλά πέρασαν από τότε, και όλοι έχουν «λυσσάξει»
με την περιβοήτη λίστα. Να μας βάλουν θέλουν σε “τάξη”.

Να έχουν μόνο αυτοί στα χέρια τους την εξουσία,
και το δικαίωμα στην... αμαρτία.

Στον τρομερο Μεσαιωνα, στον σκοταδισμό με ολη τη βαρβαροτητα
ανηκει των Εφτα θανασιμων Αμαρτηματων η πατροτητα.
Φιλοσοφοι, διανοουμενοι, καλλιτέχνες, ποιητες και αλλοι
πολλοι,
φροντιζουν να είναι στον κάθε Πάπα, αρεστοι.
Μας κουναν το δαχτυλο.Τον δείκτη τον δεξιο,
ενώ στης εξουσιας το χρημα και το γοητρο, εχουν απλωμενο το
χερι το αριστερο.
Γλοιώδεις, χαμερπείς, ζήτουλες, προσκυνημένοι. Έχουν πουληθεί.
Τους έχω σιχαθεί.

Τραγούδι τώρα. Ηρθε η στιγμή:

Μην ξημερώσεις Ουρανέ

Μην ξημερώσεις Ουρανέ.
Στη μέρα πες μην έρθει.
Να τελειώσει πρώτα το τραγούδι.

Μην ξημερώσεις Ουρανέ.
Στης νύχτας το όμορφο ψέμα
κρύψου. Κάνε πως δεν μας βλέπεις.

Μην ξημερώσεις Ουρανέ.
Λίγο ακόμα και όσα μέσα μου με καίνε
να βάλω σε μια τάξη.
Μην ξημερώσεις Ουρανέ.
Όμορφοι δαίμονες ήρθαν στα μέρη μας απόψε.
Μην φοβηθούν και φύγουν.

Μην ξημερώσεις Ουρανέ.
Ακούς; Μην ξημερώσεις.

Υ.Γ.1. Του φιλου Στέλιου Φαιτάκη το έργο στην φωτογραφία.
Χαιρετισμούς του στέλνω από εδώ με την ευκαιρία.

Υ.Γ.2. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια
nikos1789@gmail.com

[1]Κάποιος Συβαρίτης, παραπονιόταν επειδή είχε πλαγιάσει σ'

ένα κρεβάτι με στρώμα το οποίο είχε πάνω του φύλλα από τριαντάφυλλα, κι έλεγε πως δεν είχε μπορέσει να κοιμηθεί όλη τη νύχτα, γιατί ένα ροδοπέταλο έτυχε να είναι διπλωμένο και τον ενοχλούσε.